ingendera finnas nu några kännestreck. Det är icke alldeles omöjligt, att den första haft kännestreck till **k**, möjligen ock varit **n**; den andra kan icke hava haft kännestreck på vänstra sidan.

Inskriften har alltså innehållit följande runor:

Begynnelseraden: — **ᛁᚱ · bruþr letu : i** —
5 10

Slutraden: — **þena yfiʀ · ioril** —
15 20 25

Det begynnande — **ᛁᚱ** måste vara slutet av nom. pl. mask. (**þe**)**ᛁᚱ**, som jämte **bruþr** sammanfattat två eller flera föregående personnamn. Jfr Ög. 2 Orlunda (**þ**)**eiʀ : (b)ruþr : le[t]u** Ett rätt ansenligt stycke fattas alltså i denna ända. Staven efter **letu :** har förmodligen tillhört **l** i ***lekia** 'lägga', som troligen slutat raden och motsvarats i början av andra raden av det ***sten**, som måste tänkas framför **þena**. Av denna ända av stenen saknas sålunda jämförelsevis litet.

Till namnet **ioril** finnes eljest ingen motsvarighet bland nordiska namn, varför det torde vara felläst för **þorkl** *Þorkil*, jfr **þurkl** Ög. 32, vilket icke synes alldeles omöjligt, då en sänka löper i riktning av kännestrecket till **ʏ k**, eller möjligen för **þoril-**, hörande till mansnamnet *Þōrils*, jfr gen. sing. **þurils** (?) T 69 Trägården, Varnhems sn, Valle hd, Vgl., eljest **þorkisl**, **þorgisl**, **þorkils**, **þurhils** o. s. v.

Efter detta namn måste en beteckning hava följt av Torkels förhållande till de bröder, som läto lägga stenen; förmodligen var han deras fader.

Översättning: (X. och Y.), bröderna, läto (lägga) denna (sten) över Torkel (sin fader).

---

53. Väversunda kyrka, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 5. (B. 921.)

Litteratur: B. 921; L. 1662; W. 189; *Ransakning* 1667—84; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 646.

Efter att läsningen av Ög. 51 och 52 anförts, yttras i *Ransakning:* »Noch een steen mitt för wapnhusett sunnan till, doch uthan bookstäfwors uthredelse, så frampt icke någon med them bekant, kommer i egen person.» Även L. 1662 betecknar inskriften som svårläslig och meddelar blott slutet av densamma.

Runstenen är nu försvunnen, och dess utseende är känt blott genom teckningen B. 921.

Enligt denna teckning är av runstenen blott ena ändan i behåll, 1,10 m i längd, 74 cm i bredd och med utseende av att vara en kalkhäll, rikt ornerad på mittytan och med runorna med foten inåt inom linier längs kanterna.

Det förefaller, som om runorna gått utefter stenens alla fyra sidor, ty i hörnet mellan den bevarade kortsidan och den längsta bevarade långsidan finnas två parallella gränslinier,

framför vilka L. 1662 troligen med rätta läser: **Guþ : hia*bi* : sia*lu***. Den längsta bevarade långsidan innehåller alltså slutet av inskriften, och vare sig kortsidan innehåller början eller även hör med till slutet, måste även den motstående kortsidan hava haft inskrift.

W. 189 antager inskriften börja med kortsidan och läser runorna sålunda: Sveinin lkh Skeiniþ · nk . . ik — — — vir tnr · Gud · hialbi : sialu. Utom de felaktiga avvikelserna från B. 921 kan mot denna läsning anmärkas, att det icke är sannolikt, att inskriften börjat på kortsidan, jfr dock Ög. 56, och att **k** i Skeiniþ troligen blott är upp- och nedvändning av **u** (v) i Svein.

Med upptagande av Liljegrens texträttelse är inskriften alltså följande:

a) Kortaste långsidan: **sueiniþ · nk nk** —
5 10

b) Längsta långsidan: — **uiʀtnr guþ : hiabi : sialu**
15 20 25 30

c) Kortsidan: **sueininlhk** —
35 40

I a) **sueiniþ** och c) **suein** utgår kännestrecket på **u** från stavens mitt, i **sueiniþ** är **u** tillika vänderuna och upp- och nedvänt. Runan **n** är ᚾ r. 5, 8, ᚿ r. 10, 16, 35, 37, **a** är ᛅ r. 23; ᛆ r. 28, av **u** i **guþ** finnes blott staven, av **b** i **hiabi** blott ᚠ, 29 **l** tecknas ᛚ och 30 **u** ᛒ, båda säkert fellästa.

Undantagande det av Liljegren tolkade **guþ : hiabi : sialu** kan ingenting visst sägas om inskriftens tydning. Det ligger nära att antaga 8—9 ᚾᚠ **nk** vara felläsning av ᚼᚠ **ok** 'och', som förenade två namn **sueiniþ** och t. ex. **in**ka. Namnet **sueiniþ** finnes eljest icke, men kunde tänkas vara ett fsv. **Svēn-hēð*, isl. **Svein-heiðr* f. 12—17 — **uiʀtnr** göra intryck av en gen. sing. på *-ar* och på grund av sin ställning synes 16 ᚿ **n** böra fattas som vänderuna för ᛆ **a**. Då denna genitiv slutar på **r**, kan icke 14 ᛦ här betyda *ʀ*-ljud, utan troligen utmärker ᛁᛦ detsamma som eljest runan **i**, liksom Ög. 3 Orlunda även runföljden ᛁᛦ förekommer. Jfr vidare det under Ög. 3 åberopade **þorkiʀsl** D. II, 1. Det synes då möjligt att — **uiʀtnr** kan vara gen. sing. av namnet *Øvindr* och att inskriften omtalat, att den avlidne, vars namn är förlorat, varit t. ex. son av Övind.

Om ᚿ **n** är vänderuna i — **uiʀtnr** för ᛆ **a**, kan samma antagande vedervågas för 37 ᚿ **n** och 40 ᛕ **k**, varigenom kortsidans inskrift skulle kunna tydas såsom: Sven (**suein**) högg (**hk**) hällen (**inl**).

Möjligtvis har alltså inskriften lytt:

Svenid och Inga (gjorde stenen efter N. N. sin broder, son av) Övind. Gud hjälpe själen! Sven högg hällen.

---

54. Väversunda kyrka, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 6.

Litteratur: W. 190; teckningar av L. Wiede och C. F. Lindberg i VHAA; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1871, s. 114, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra* (1880), s. 2, teckn.

Runstenen, som förr befunnit sig på västra ringmuren och nu är uppställd vid korets södra vägg utanför, utgör ett fragment av en kalkhäll, vars ena hälft saknar ristning; en